

KRVAVÁ ROSE

ŽIJ RYCHLE A ZEMŘEŠ VČAS

NICHOLAS EAMES

HOST

NICHOLAS EAMES

KRVAVÁ ROSE

KRVAVÁ ROSE

NICHOLAS EAMES

PŘELOŽILA MICHAELA ŠPRTOVÁ

BRNO 2020

Bloody Rose

Copyright © 2018 by Nicholas Eames

**This edition published by arrangement
with Orbit, New York, USA**

All rights reserved

Cover illustration © Richard Anderson

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Michaela Šprtová, 2020

**Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2020 (elektronické vydání)**

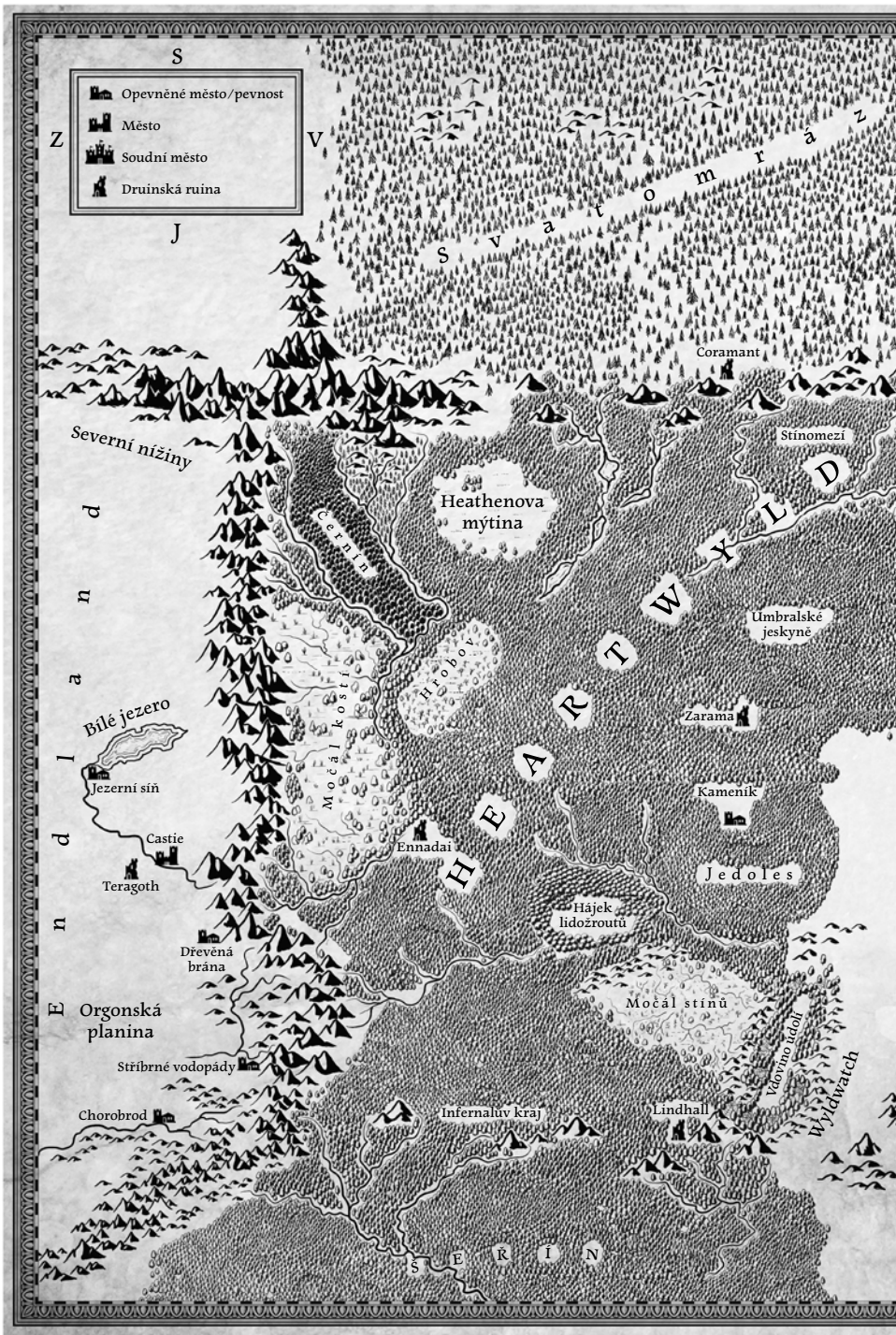
ISBN 978-80-275-0505-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0506-7 (ePub)

ISBN 978-80-275-0507-4 (MobiPocket)

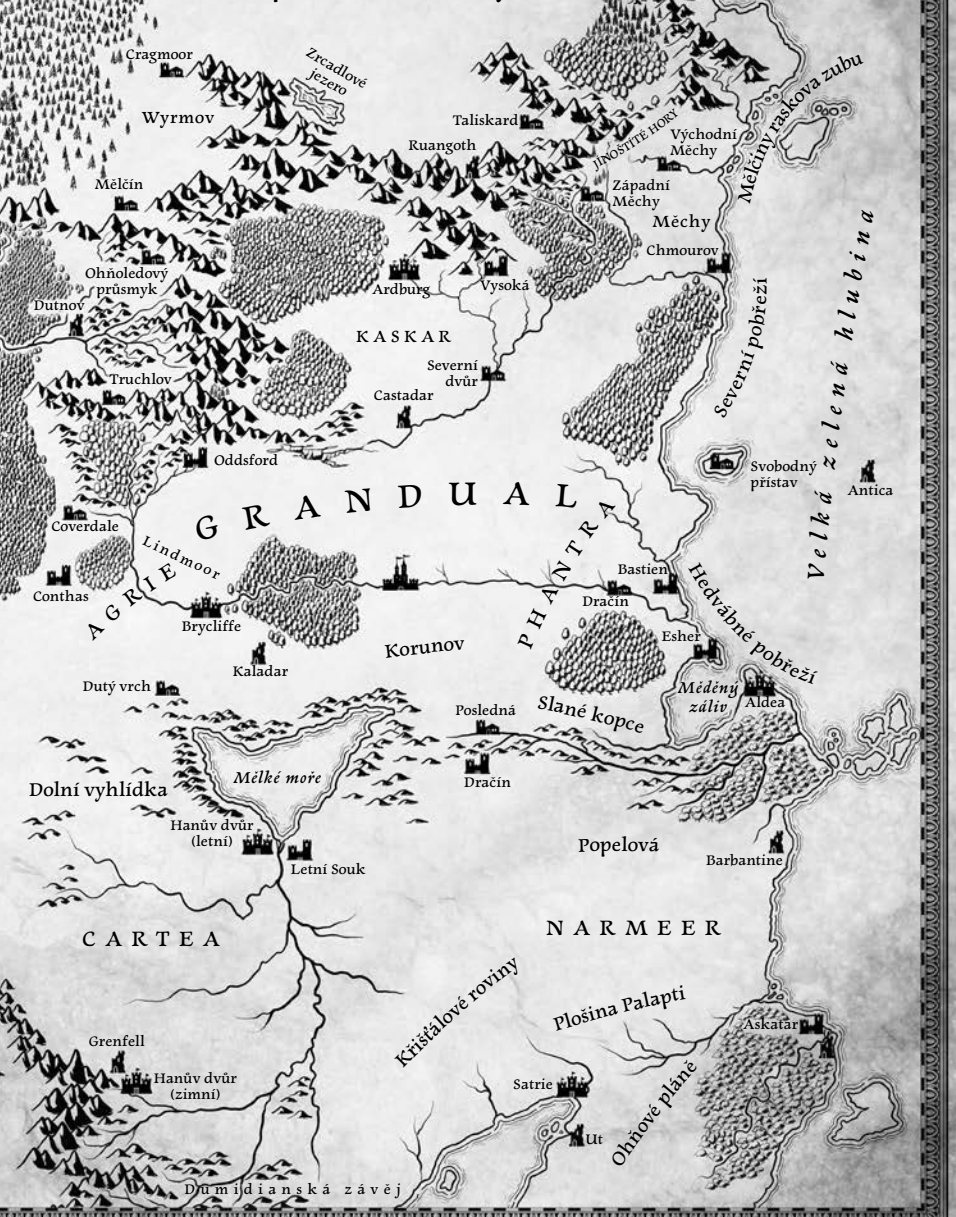
*Mému bratru Tylerovi.
Je-li tě tato kniha hodna,
je to proto, že jsi ji takovou učinil.*

	Opevněné město/pevnost
	Město
	Soudní město
	Druinská ruina

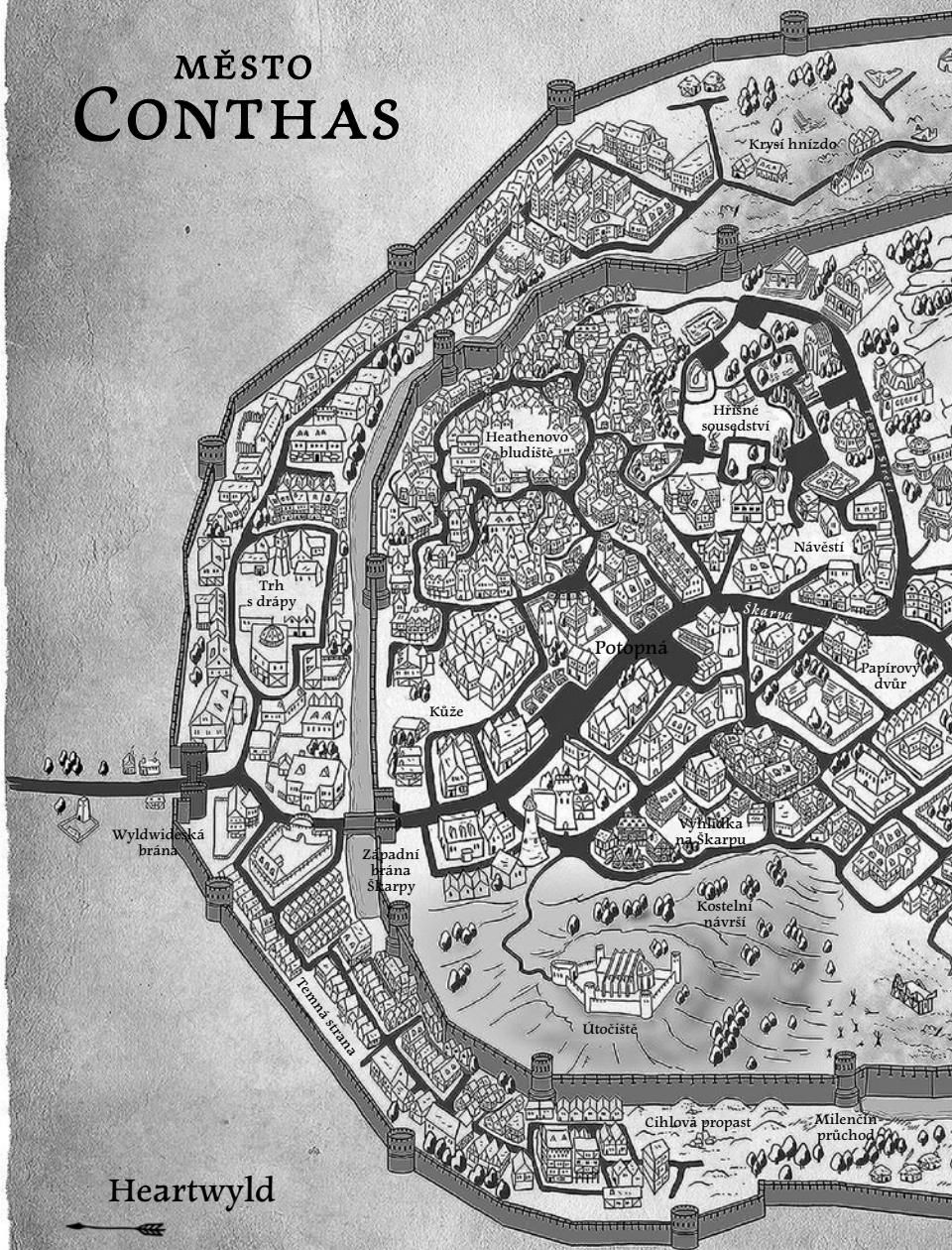

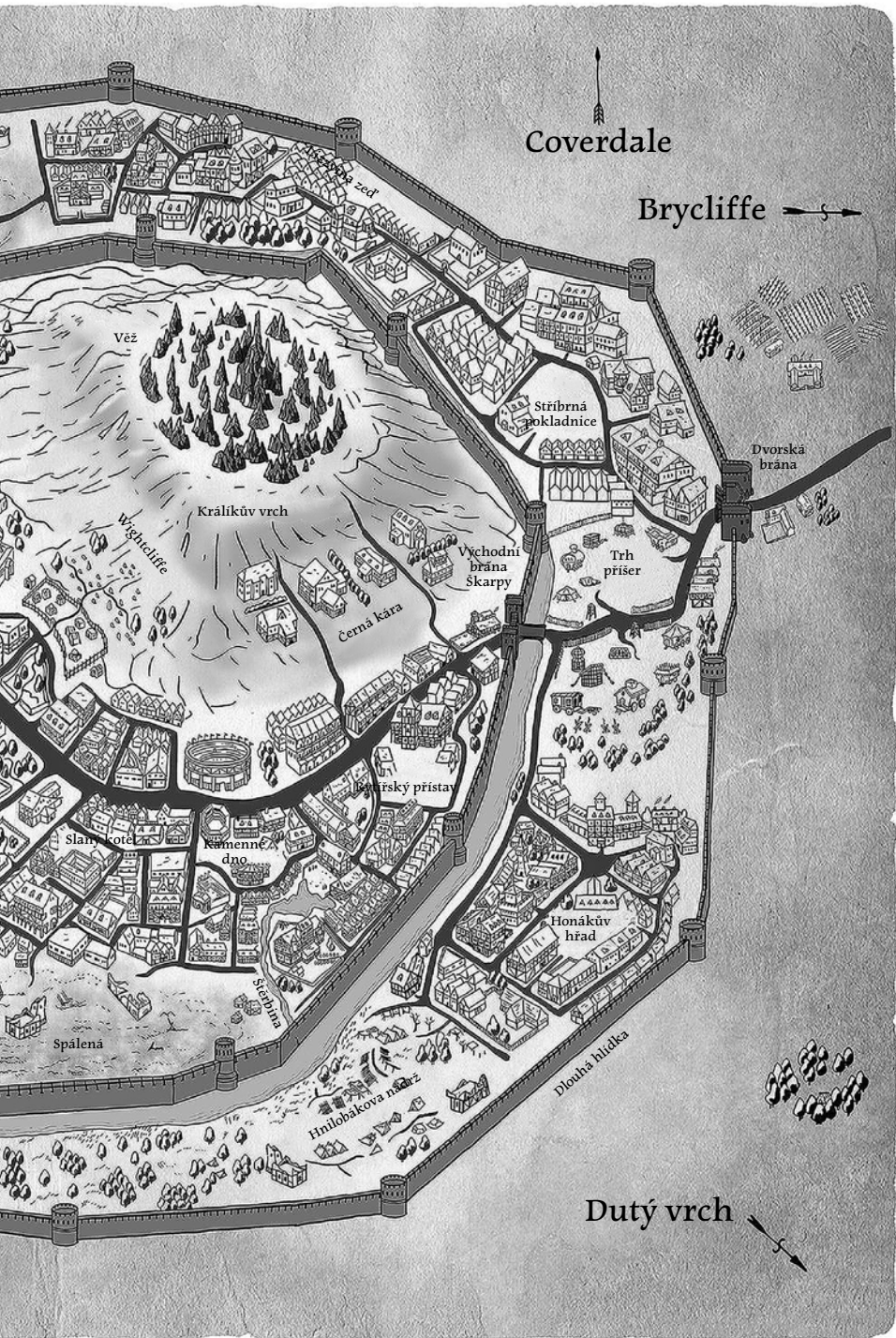

Brumalské
pustiny

MĚSTO CONTHAS

KAPITOLA PRVNÍ

Trh příšer

Matka Tam říkávala, že má divoké srdce. „Znamená to, že jsi snílek,“ vysvětlovala své dceři. „Tulák jako já.“

„A taky to znamená, že musíš být opatrná,“ dodal vždycky otec. „Divoký srdce potřebuje chytrou mysl, která ho zkontroluje, a silnou ruku, která ho ochrání.“

Matka se nad tím pousmála. „Ty jsi moje silná ruka, Tucku. A Bran je má mysl.“

„Branigan? Víš, Lil, mám ho rád, ale tvůj bratr by sežral i žlutý sníh, kdybys mu tvrdila, že je to whisky.“

Matčin smích byl pro Tam hudbou. Aspoň tak si ho pamatovala. Smával se vůbec někdy její otec? Pravděpodobně ne. Tuck Hashford nikdy nebyl veselá kopa. Ani předtím, než jeho žena kvůli svému divokému srdci přišla o život, a ani potom.

„Hej, děvče!“

Tam zamrkala. Prohlížel si ji vousatý obchodník se žlutou ofinou.

„Nejsi na honačku trošku mladá?“

Napřímila se. Jako kdyby jí výška mohla přidat pár let. „No a?“

„No...“ Podrbal si strup na plešce. „Co tě sem na Trh příšer přivádí? Jsi v nějaký skupině nebo tak?“

Tam nebyla žoldnětka. Neuměla bojovat. Ano, docela obstojně střílela z luku, ale to uměl každý, kdo měl dvě ruce a šíp navíc. Krom toho Tuck Hashford měl na možnost, že by se jeho jediná dcera stala žoldnětkou, jasný názor: „Ani zanic.“

„Jo,“ zalhala. „Jsem členkou jedny skupiny.“

Muž na vysokou vyhublou neozbrojenou dívku před sebou pochybovačně pohlédl. „Opravdu? A jak se jmenuje?“

„Kryší saláti.“

„Kryší saláti?“ Mužova tvář se rozzářila jako nevěstinec při setmění. „To je zatraceně dobrý jméno! Budete zítra v aréně?“

„Samozřejmě,“ znovu zalhala. Jak ale rád říkával její strýček Bran: *Lži jsou jako pítí kaskarský whisky. Jakmile začnete, nemůžete přestat.* „Jdu se podívat, s čím budeme bojovat.“

„Praktická žena, koukám. Většina skupin posílá svoje agenty.“ Uznale na ni pokývl. „Líbíš se mi! Ale dál už nehledej! Mám tady potvora, která diváky ohromí a o Kryších salátech bude zpívat každé bard odtud až po Letní Souk.“ Obchodník se přesunul k přikryté kleci a strhl z ní přehoz. „Hle! Hrozivej bazilišek!“

Tam baziliška nikdy neviděla. Věděla však dost, aby poznala, že tvor v kleci bazilišek není.

V kleci byla slepice.

„Slepice?!“ Obchodník se zatvářil uraženě. „Holka, jsi slepá? Podívej, jak je velkej!“

Ano, rozhodně to byla velká slepice. Peří měla pomazané černou barvou a zobák zmáčený krví tak, aby vypadal děsivě. Tam to však nepřesvědčilo. „Bazilišek promění člověka na kámen jen svým pohledem,“ poznamenala.

Obchodník jí věnoval úsměv lovce, jehož kořist právě zamířila přímo do jeho pasti. „Jenom pokud chce! Každá

včela umí bodnout, ale bodne, jen když ji rozdráždíš. Tchoř taky smrdí, ale zápach rozstříkuje, jen když ho vyplašíš. Ale podívej na tohle!“ Sáhl do klece a vytáhl jednoduchou kamennou sošku vzdáleně připomínající veverka. Tam raději neupozorňovala na cenu napsanou křídou na spodní straně figurky. „Dnes už svoji oběť našel! Dej si pozor...“

„Kvok,“ ozvala se slepice polekaná únosem svého jediného kamaráda.

Mezi Tam a obchodníkem se rozhostilo trapné ticho.

„Radši půjdu,“ prohlásila.

„Glif ti žehnej,“ odvětil úsečně obchodník a přikryl klec přehozem.

Tam dál kráčela Trhem příšer směrem k Lázeňské ulici. Ta se tak jmenovala ještě předtím, než se severně od ní začaly jako houby po dešti objevovat arény a než dorazili prodejci, kteří si zde postavili obchody. Stejně jako všechny ulice v Ardburgu byla i tato rovná a široká. Po obou stranách ji však lemovaly dřevěné ohrady, železné klece a jámy obehnané ostnatými dráty. Většinou tam nebyvalo moc lidí. Následující den se však v aréně mělo bojovat, a tak do města přijížděly některé největší grandualské skupiny.

Tuck Hashford měl na to, aby se jeho dcera přibližovala k Trhu příšer, jasný názor: „Ani zanic.“

I přesto tudy Tam často chodila do práce. Ne proto, že to bylo rychlejší, ale protože to uvnitř ní cosi probouzelo. Děsilo ji to. Vzrušovalo ji to. Připomínalo jí to příběhy, které jí vyprávěla matka. Příběhy o odvážných a divokých dobrodružstvích, o děsivých příšerách a neohrožených hrdinech, jako byl její otec a strýček Bran.

Navíc procházka Trhem příšer byla největším dobrodružstvím, jaké Tam kdy zažije, protože nejspíš celý život stráví roznášením pití a hraním na loutnu v chladném Ardburgu.

„Pohlédněte!“ zvolala potetovaná narmeerská žena, když Tam procházela kolem. „Chcete obry? Mám tu obry lidožrouty! Čerstvě dovezený z kopců Západního zřídla! Ty nejdivočejší!“

„Mantichora!“ vyvolával seveřan s vyholenou hlavou a obličejem zohyzděným jizvami. „Mantichora!“ Za ním byla opravdu živá mantichora. Netopýří křídla měla svázaná řetězy, ocas s ostnem zamotaný v koženém pytli a na lví tlamě navlečený náhubek. Navzdory svému zajetí vypadala hrozivě.

„Vrcci ze Zimních lesů!“ rozhlašoval další obchodník přes sborové vytí. „V divočině narozený, na farmě chovaný!“

„Skřeti!“ vykřikovala starší paní stojící na voze se železnými mřížemi. „Kupte si u nás skřety! Jeden za dvorskou marku nebo tučet za deset marek!“

Tam nakoukla do klece, na které žena stála. Byla nacpaná malými špinavými potvory. Většina z nich byla vyčtrtlá a podvyživená. Tam pochybovala, že by i tučet z nich byl za ty peníze pro jakoukoli trošku slušnou skupinu žoldnéřů výzvou.

„Hej!“ utrhla se na ni ženská. „Tohle není obchod s šatičkama, holka. Kup si skřeta, nebo si di po svém!“

Tam si představila, co by jí řekl otec, kdyby přišla domů se skřetem v závěsu. Musela se zasmát. „Ani omylem,“ zamumlala si pro sebe.

Pokračovala. Proplétala se davy agentů a místních honáků, kteří se handrkovali s obchodníky a drsnými kaskarskými lovci. Snažila se na všechny ty různé příšery nezápat s otevřenou pusou. Byli tam vytáhlí trollové s useknutými končetinami; pahýly měli přikryté stříbrem, aby jim nedorostly. Byl tam obrovský svalnatý ettin bez jedné hlavy. Prošla kolem gorgony s hlavou posetou hady, která byla řetězy přivázaná k závorám na dveřích. Minula černého koně

chrlícího oheň na každého, kdo byl tak hloupý, že mu šel prohlížet zuby.

„Tam!“

„Willowe!“ běžela ke stánku svého kamaráda. Willow byl ostrovan z Hedvábného pobřeží. Bronzově opálený a na poměry ostrovanů mohutný. Když se poprvé potkali, Tam poznamenala, že na tak velkého chlapa má zvláštní jméno. Odpověděl jí tehdy, že vrba poskytuje všemu kolem stín. Takové vysvětlení dávalo smysl.

Willow pohodil hlavou, až se jeho černé kudrlinky rozhoupaly. „Už zase si zkracuješ cestu přes Trh příšer? Co by tomu řekl starej Tuck?“

„To myslím oba dobře víme,“ odpověděla s úšklebkem. „Jak jdou kšefty?“

„Skvěle!“ máchl směrem ke svému zboží — okřídleným hadům v proutěných koších za sebou. „Za chvíli bude mít každá domácnost v Ardburgu svého vlastního zanta. Jsou to úžasní mazlíčci. Skvělí pro děti. Pokud jim teda nevadí, že jim hadi občas do obličeje plivnou kyselinu. Navíc zantové nesnášejí zdejší zimu, takže tady pravděpodobně nepřežijou víc než měsíc. Až příště pojedu domů, přivezu humry. Ty bych tady snadno prodal.“

Tam přikývla, i když neměla tušení, co je humr za příšeru.

Willow si bezděčně pohrával s jedním ze svých mušlových náhrdelníků. „Už jsi zaslechla tu novinku? Zřejmě se objevila další horda. Severně od Cragmooru, v Brumalskejšch pustinách. Padesát tisíc příšer rozhodnutejšch napadnout Grandual. Prej je vede obr jménem...“

„Brontide,“ dokončila za něj Tam. „Slyšela jsem. Pracuju v hostinci, vzpomínáš? Jakmile se objeví nějakejovej drb, vím o něm. Věděls třeba, že Sultana z Narmeeru je ve skutečnosti kluk, co nosí ženskou masku?“

„To nemůže být pravda.“

„Nebo že ta švadlena z Rutherfordu, která zabila svého manžela, tvrdí, že je Zimní královna?“

„O tom pochybuju.“

„A co třeba...“

Přerušil ji jásot. Oba dva se otočili k nejbližší křižovatce, odkud se k nim nesl ruch, a Tam se na tváři rozlil úsměv od ucha k uchu.

„Zdá se, že do města dorazila zábava,“ poznamenal Willow. Tam na něj vrhla prosebný pohled. Ostrovan si teatrálně povzdechl. „Běž,“ řekl jí. „Pozdravuj ode mě Krvavou Rose.“

Než Tam vyrazila, usmála se na svého přítele. Proběhla kolem chlupatého yethika, proklouzla mezi křičícím lovcem a štěkajícím honákem — pouhou chvilku předtím, než lovec praštil honáka tak, že si z toho honák sedl na zadek. Do další ulice se dostala právě v okamžiku, kdy se přiblížil první vůz. Prosmýkla se davem.

„Hej, koukej, kam...“ otočil se na ni zhruba stejně starý mladík s orlím nosem a zplihlými blondatými vlasy. Jeho uražený výraz se změnil v úsměv, který on sám nejspíš považoval za okouzující. „Omlouvám se. Pěkná dívka jako ty samozřejmě může stát, kde chce.“

Fuj, pomyslela si Tam. „Děkuju,“ řekla, a místo aby protočila panenky, obdařila ho zářivým, ale falešným úsměvem.

„Přišla ses podívat na žoldnéře?“ zeptal se.

Ne, přišla jsem se podívat, jak tu serou koně, pitomče.

„Ano,“ odpověděla.

„Já taky,“ řekl a poklepal si na loutnu přehozenou přes rameno. „Jsem bard.“

„Opravdu? U jaký skupiny?“

„Zatím u žádný. Ale je to jen otázka času.“

Nepřítomně kývla, protože už přijel vedoucí vůz. Tento mohutný válečný kolos byl větší než dům, ve kterém Tam žila se svým otcem. Byl ověšený kůžemi a táhli ho dva bílí chlupatí mamuti s fábory na klech. Jejich majitelé, žoldnéři, stáli nahoře kolem bytelné věže a zbraněmi mávali na davy lidí po obou stranách ulice.

„To je Obrozhouba,“ řekl jí mladík stojící vedle. Jako kdyby oblíbení synové severu potřebovali představovat. Tito žoldnéři, mohutní vousatí Kaskaři, byli v hostinci, ve kterém Tam pracovala, pravidelnými hosty. Když vůz projížděl kolem ní, jejich vůdce jí zamával. Samozvaný bard na ni ohromeně pohlédl. „Ty znáš Alkaina Tora?“

Tam ignorovala jeho tón a pokrčila rameny. „Jasně.“

Mladík se zamračil a už mlčel.

Následovala stovka dalších žoldnéřů. Pěšky, nebo na koních. Tam si všimla hlavně několika skupin, které poznávala z hostince U Základního kamene: Zámečnicků, Černých pudinků, Vaříčů a Rytířáků. Dva členové poslední skupiny chyběli a místo nich s nimi jel arachnian v ocelové zbroji.

„Lůza,“ ušklíbl se mladík. Odmlčel se. Očividně čekal, že Tam bude chtít vysvětlení. Když se nezeptala, pokračoval i tak. „Většina těchhle méně známých skupin bude bojovat dneska v noci s odpadkovými skřítkama v cechovních domech nebo soukromých arénách. Ale ty větší skupiny, jako třeba Obrozhouba nebo Mýtus, budou bojovat zítra v Rokli před tisíci diváky.“

„V Rokli?“ zeptala se Tam. Zatraceně dobře věděla, co to Rokle je, ale když už má tenhle chvastoun mluvit, tak aspoň na téma, které si Tam zvolí.

„To je aréna tady v Ardburgu,“ drmolil mladík, když kolem nich projížděly vozy. „I když není nic moc. Není to pořádná aréna jako ty na jihu. Víš, loni v létě jsem byl v Pěti-dvoří. Jejich nová aréna je největší na světě. Říkají jí...“

„Podívejte!“ zakřičel někdo a zachránil tak Tamina společníka před ránou do krku, kterou se ho Tam chystala umlčet. „To jsou oni! Mýtus!“

Jako další k nim přijížděl vůz tažený osmi velkými koňmi v bronzových šupinatých postrojích. Vůz byl pevnost na šestnácti kamenných kolech se železnými žaluziemi na oknech a ostatnými řetězy po stranách. Střechu lemovalo cimbuří ze zrezivělého železa a v každém rohu stály věže se samostříly.

Tam koutkem oka zahlédla, jak se mladík narovnal a vypnul hrud. Jako když žába nafukuje vak při páření.

„To je *Pevnost povstalců*,“ řekla Tam dřív, než jí ten idiot vedle stihl podat další informace, které už znala. „Patří skupině Mýtus, která existuje jen čtyři a půl roku, ale je to určitě nejslavnější žoldnéřská skupina na světě. Víš,“ pokračovala sladkým povýšeným hlasem, „většina skupin bojuje jen v arénách. Putují od města k městu a porážejí cokoli, co jim honáci poskytnou. Což je skvělý, protože každý dostane zapláceno — honáci, agenti, správci arén a někdy i samotní žoldnéři. A my ostatní si užijeme zatraceně dobrou podívanou. Mimochodem, žoldnéři jsou nájemní bojovníci.“

Mladík na ni zůstal civět. „To já v...“

„Ale Mýtus,“ skočila mu do řeči Tam, „ten jede postaru. Jasně, pořád jezdí na turné, ale berou i zakázky, na který si jiní netroufnou. Ulovili několik obrů a spálili na prach celou pirátskou flotilu. Pobili písečný obludy v Dumidii, a v Kaskaru jednou dokonce zabili i krále firbolgů.“

Ukázala na mohutného seveřana, který seděl mezi dvěma zuby cimbuří a kterému hnědá kštica zakrývala většinu obličeje. „To je Brune. Tak trochu místní legenda. Je to vargyr.“

„Vargyr...?“

„Říkáme jim kožoměnci,“ vysvětlovala Tam. „Dokáže se přeměnit ve velkého silného medvěda. Vidíš tu ženu v černém, s tetováním po celém těle a napůl vyholenou hlavou? To je čarodějka. Přivolávačka. Jmenuje se Cura, ale lidi jí říkají inkoustová čarodějka. A vidíš toho druina? Freeclouda? Je to ten vysoký se zelenýma vlasama a králičíma ušima. Prej je poslední svého druhu a nikdy neprohrál žádnou sázku. A jeho meč, *Madrigal*, přeřízne ocel jako hedvábí.“

Mladík zrudl, což Tam velice uspokojovalo. „Dobře, poslouchej,“ pokusil se. Ale Tam už měla poslouchání zrovna dost.

„A támhleto...“ ukázala na ženu, která si opírala jednu nohu o cimbuří nad nimi. „To je Krvavá Rose. Jejich vůdkyně a spasitelka Castie. A pravděpodobně nejnebezpečnější žena na týchle straně Heartwyldu.“

Tam zmlkla. Zahalil je stín vozu. Krvavou Rose ještě nikdy neviděla. Zнала však každý příběh o ní, slyšela každou píseň a z obrázků na zdech a plakátech po celém městě věděla, jak vypadá. Přestože křída a uhel jen stěží dokázaly vystihnout skutečnost.

Vůdkyně Mýtu na sobě měla vícedílné matně černé brnění s červenými šrámy. Kromě nátepníků — ty zářily jako nové. Ukovali je druinové (nebo aspoň tak se o tom zpívalo v písních) a ladily s jejími šavlemi, *Bodlinou* a *Bodlákem*, které nosila v pouzdrech, každou na jednom boku. Vlasy měla obarvené na jasně krvavě červenou a zastřižené na úrovni ostře řezané brady.

Půlka holek ve městě nosila stejný sestřih a stejnou barvu. I Tam došla v tomto ohledu až tak daleko, že si koupila pytlík hucknellských fazolí. Poté co nasáknou vodou, jejich slupky rudě barví. Jenže otec uhodl, co jeho dcera chystá, a donutil ji jednu fazoli po druhé přímo před ním sníst. Chutnaly jako citron a skořice a její rty, jazyk a zuby po nich

zůstaly rudé, jako kdyby vlastními zuby roztrhala hrdlo jelenovi. Naopak její vlasy, navzdory všemu, čím si kvůli nim prošla, zůstaly fádně hnědé.

Vůz projel kolem. Tam zamrkala jako spáček, kterého právě probralo odpolední světlo.

Mladík vedle ní byl konečně schopen zase promluvit. I když si nejdřív musel odkašlat. „Páni, fakt se vyznáš. Nechceš třeba zajít na drink k Základnímu kameni?“

„Základní kámen...“

„Jo, jen...“

Tam už byla pryč. Běžela tak rychle, jak jí to nohy dovolily. Nejenže šla do práce zoufale pozdě, ale její otec měl, přirozeně, také jasný názor na skutečnost, že by jeho dcera chodila na drinky s podivnými chlapci.

Což se Tam docela hodilo, protože byla na holky.

KAPITOLA DRUHÁ

U Základního kamene

U Základního kamene jste vždycky spolehlivě potkali čtyři lidi.

Prvním z nich byla Tera, majitelka. Než přišla o ruku, byla žoldněrkou. „Já o ni ksakru nepřišla!“ prohlašovala pokaždé, když se jí někdo zeptal, jak se to stalo. „Urval mi ji mravěd a pak si ji opekl na rožni a nechal mě, ať se dívám! Nepřišla jsem o ni, vím přesně, kde je — v jeho hnusným mrtvým těle!“ Tera byla statná žena, která svému hostinci vládla pevnou rukou. I když už měla jen jednu. Pokud zrovna neklela v kuchyni nebo nesrovnávala do latě obsluhu, snažila se zabránit rvačkám (často tím, že sama vyhrožovala rvačkou) nebo si vyprávěla historky s dalšími bývalými žoldněři.

Vždycky tam byl i její manžel Edwick. Býval bardem skupiny Přední hlídka. Ale teď už byl v důchodu. Každý večer vystupoval a líčil zážitky své bývalé party. Zdálo se, že zná každíčkou píseň a příběh, který se kdy vyprávěl. Ed byl naprostým protikladem své ženy: byl drobné postavy a veselý jako děcko. S Taminou matkou si bývali blízcí, a přestože Tuck Hashford měl jasný názor na to, že by jeho dcera hrála na nějaký hudební nástroj nebo se stýkala s muzikanty, tento starý bard ji po práci učil hrát na loutnu.

Dalším v hostinci byl Tiamax. Také býval členem Přední hlídky. Byl to arachnian, takže měl osm párů očí (z nichž mu dva chyběly a měl je křížem překryté páskami) a šest rukou, které míchaly, protřepávaly a podávaly nápoje. Díky tomu byl skvělým barmanem. A podle Edwicka byl i zatraceně dobrým bojovníkem.

Poslední stálíci U Základního kamene byl Tamin strýc Bran. Zamlada býval Branigan známým žoldněřem, velkým pijanem a nechvalně proslulým darebákem. Ale teď, téměř deset let poté, co předčasná smrt jeho sestry způsobila rozpad jeho staré skupiny, byl... No, pořád byl zloděj, opilec a ještě větší darebák, ale do sezamu svých neřestí přidal ještě hazard.

S Taminým otcem za posledních deset let sotva promluvil. Smrt Lily Hashfordové znamenala pro jednoho ztrátu sestry, pro druhého ženy. A žal zavedl každého na jinou cestu.

„Tam!“ křikl na ni strýček z ochozu přímo nad barem. „Buď tak hodná a přines mi panáka.“

Tam postavila sadu prázdných misek, které posbírala, na ulepený dřevěný bar. Dnes bylo v hostinci rušněji než obvykle. Žoldněři a ti, co jim přišli pochlebovat, tvořili početný dav. Ve třech krbech plál oheň, probíhaly tu dvě bitky a polonahý bard bušil do bubnu, jako kdyby ho chtěl rozmlátit.

„Strýček Bran chce další whisky,“ řekla Tam Tiamaxovi.

„Opravdu?“ arachnian popadl misky a čtyřma rukama je začal mýt. Zbylé dvě ruce rozevřely dřevěný šejkr a do dlouhých sklenic na stopkách z něj nalily něco růžového a voňavého.

„Co je to?“ zeptala se žena, které byl drink určený.

„Růžovka.“

„Růžovka?“ čichla si k nápoji. „Smrdí to jak kočičí chcanky.“

„Tak si příště dejte pivo, sakra!“ prohlásil Tiamax. Kusadla na jeho bílé vousaté bradě se podrážděně zachvěla. Jedno z nich bylo v půlce rozseknuté, a tak zvuk, který Tiamax vydal, byl jen slabé kliknutí místo obvyklého melodického zacvakání typického pro jeho druh.

Žena pokrčila nos a odšourala se pryč. Arachnian zatím hadrem utíral tři misky současně. „A jak za tu whisky hodlá tvůj strýček Bran zaplatit?“

„Řekni mu, ať mi to připíše na účet!“ ozval se z ochozu Branův hlas.

„Ó jistě! Na nekonečný účet Branigana Faye!“ Tiamax teatrálně rozmáchl všema šesti rukama. „Bohužel se právě dostal na konec účtu.“

„Říká kdo?“ dožadoval se hlas Tamina strýčka.

„Říká kdo?“ zopakovala Tam.

„Tera.“

„Řekni tomu parchantovi líhňákovi, že si to s Terou vyřeším!“ zakřičel Bran. „Krom toho se to tu právě chystám vyhrát!“

Tam si povzdechla. „Strýček Bran říká...“

„Parchant líhňák?“ barmanova kusadla opět zacvakala a Tam v mnoha políčkách jeho očí zachytila lstivý pohled. „Jedna whisky!“ zvolal Tiamax. „Už se to nese!“ Z pultu za sebou vzal pohár a článkovanou rukou se natáhl pro láhev na nejvyšší polici. Byla pokrytá prachem a tlustou vrstvou ztrouchnivělých pavučin. Jakmile Tiamax vytáhl zátku z hrdla, doslova se mu v ruce rozpadla.

„Co je to?“ zeptala se Tam.

„Whisky. Nebo skoro. Našli jsme jí sedm beden ve sklepech v Kameníku, když nás tam Divocí uvěznili.“

Tak jako každý bývalý žoldněř, kterého Tam znala (s výjimkou jejího otce), i Tiamax jen zřídka vynechal příležitost zavzpomínat na dobu svých dobrodružství.

„Pokusili jsme se ji pít,“ pokračoval arachnian, „ale ani Matty to nedokázal spolknout. Tak jsme z toho udělali výbušniny.“ Tekutina z ústí láhve vykapávala podobně jako med. Až na to, že smrděla jako splašky. „Tady máš. Vyříd strýčkovi, že to má na účet podniku. Od toho parchanta líhňáka.“

Tam na pohár váhavě pohlédla. „Nezabije ho to, že ne?“
„Velmi pravděpodobně neumře.“ Barman se hubenou rukou dotkl své hrudi. „To ti přísahám na svůj cefalothorax.“
„Na cefa co?“

V tu chvíli Tera vyrazila z kuchyňských dveří a máchala dřevěnou naběračkou od omáčky, jako by to byl krvavý kyj.

„Vy!“ namířila svou provizorní zbraň na páreček urostlých žoldnéřů, kteří zápasili na rohoži před krbem. „Zatraceně! Neumíte číst?!“ Protože Tera postrádala ruku, kterou by mohla ukázat na dřevěnou tabuli za barem, máchla naběračkou. Dokonce se uráčila jim nápis přečíst. „Do půlnoci žádný bitky! Jste v civilizovaném podniku, ne v nějakým odporným rváčským doupěti.“

Vyrazila proti nim. Oba hosté se jí klidili z cesty, jako kdyby byla balvan valící se proti nim z kopce.

„Díky, Maxi.“ Tam popadla pohár a následovala majitelku podniku. Využila uličku, kterou jí Tera vytvořila, jako průchod. Pak se opět vrhla do davu. Tera zatím skopala jednoho zápasícího muže do svíjející se koule a druhého mlátila dřevěnou naběračkou po zadku.

Tam se postupně prodírala davem a proklouzávala mezi lidmi ke schodům na ochoz a jako uličník vybírající kapsy na trhu přitom sbírala drby. Trojice prodejců probírala první mrazík, který zničil většinu kaskarské sklizně — zbohatnou dovozem zásob z Pětidvoří. Jeden z nich vtipkoval, že by měli vzdát hold Zimní královně, což u severana po jeho pravici vyvolalo srdečný smích, zatímco Narmeirian vlevo